

Arrest

nr. 195 819 van 28 november 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten G. JORDENS en C. DESENFANS
Avenue Ernest Cambier 39
1030 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 24 november 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.-C. RECKER, die *loco* advocaten G. JORDENS en C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VAN BEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij verklaart van Guinese nationaliteit te zijn, geboren te F. op [...]1997.

Op 9 juni 2017 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Uit vingerafdrukkenonderzoek bleek dat de vingerafdrukken van verzoeker in Italië werden geregistreerd omwille van een verzoek tot internationale bescherming en een illegale binnenkomst. Er blijkt dat verzoeker op 15 december 2016 een verzoek tot internationale bescherming had ingediend in Italië. Dit blijkt eveneens uit de Eurodachtit "IT 1 TP01G02" waarbij de "1" volgend op de letters "IT" moet beschouwd worden als een verwijzing naar een persoon van 14 jaar of ouder die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (cfr artikel 9 *iuncto* art. 24, 4 Eurodacverordening nr. 603/2013 van 26 juni 2013)

Op 26 juni 2017 werd een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse asielinstanties.

Op 4 juli 2017 werd verzoeker gehoord in het licht van de toepassing van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III Verordening)

Op 21 september 2017 laat de gemachtigde weten aan de Italiaanse instanties dat de termijn om te antwoorden op het terugnameverzoek van 26 juni 2017 ondertussen is verstreken (*tacit agreement*).

Op 31 oktober 2017 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna verkort de gemachtigde) een beslissing, houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*). Tegen deze beslissing heeft verzoeker een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 20 november 2017 neemt de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: D.

voornaam: A.

geboortedatum: [...]1997

geboorteplaats: F.

nationaliteit: Guinee

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen®, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dat hem betekend werd op 31.10.2017 (bijlage 26 quater van 31.10.2017).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Op 09.06.2017 diende betrokkene een asielaanvraag in. Op 31.10.2017 nam België een beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 10 dagen (bijlage 26quater). Deze beslissing werd dezelfde dag aan betrokkene betekend.

Betrokkene verklaarde op 16.11.2017 dat hij weigerde om terug te keren naar Italië voor de behandeling van zijn asielprocedure.

Betrokkene verblijft echter nog steeds op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

Reden van de beslissing tot vasthouding:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dat hem betekend werd op 31.10.2017 (bijlage 26 quater van 31.10.2017).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om de overname te vragen aan Italië.”

Op 24 november 2017 diende verzoeker tegelijk met onderhavig verzoek een vordering in om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen die erop gericht zijn een versnelde behandeling te bekomen van het schorsingsberoep dat besloten ligt in het beroep gericht tegen de voormelde beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 31 oktober 2017.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Voor zover het thans voorliggend beroep eveneens gericht is tegen de vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding besloten in het thans bestreden bevel.

2.2. Verweerder voert in de nota met opmerkingen een exceptie aan wegens gebrek aan belang omwille van de voorgehouden gebonden bevoegdheid van de gemachtigde.

Van een gebonden bevoegdheid is sprake “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

De vermelding “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” in artikel 7 van de Vreemdelingenwet vraagt op zich van het bestuur reeds een appreciatie die een gebonden bevoegdheid uitsluit, nu deze zinsnede immers de hiërarchie der rechtsnormen reflecteert. Verweerder erkent dit overigens in de nota en stelt dat indien hogere rechtsnormen worden geschonden doordat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend, de gemachtigde op wettige wijze kan beslissen geen bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Bijkomend dient te worden opgemerkt dat het woordje “moet” in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, § 2 van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3 van de Vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren. (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060). *In casu* werd in het bestreden bevel geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan. Na een eventuele vernietiging ervan is de gemachtigde er niet toe gehouden opnieuw een bevel zonder termijn voor vrijwillig vertrek af te geven. Het komt niet aan de Raad, noch aan verweerder in de nota toe hierop vooruit te lopen.

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit ook uit hoofde van een norm in de Vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “*que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception d’irrecevabilité qu’elle avait soulevée, n’était pas fondée.*” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de gemachtigde kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat impliciet doch zeker verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). De drie te respecteren elementen, nl. het hoger belang van het kind, de gezondheidstoestand en het gezins- en familieleven vinden immers hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is evenmin een antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en *ex nunc* een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de gemachtigde hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven na eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel.

Infra blijkt dat verzoeker onder meer een schending opwerpt van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM). Verweerder kan niet vooruit lopen op een onderzoek door de Raad.

De exceptie wordt verworpen.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering conform artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Verzoeker voert in zijn tweede middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker is van oordeel dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet afdoende blijkt dat rekening is gehouden met het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker wordt thans vastgehouden met het oog op zijn verwijdering naar Italië. Hij stipt onder meer aan dat zijn overdracht aan Italië het gevolg zal hebben dat hij wordt onderworpen aan een problematische opvangsituatie in Italië als terugkeerder onder de Dublin III Verordening. Hij verwijst hierbij naar verschillende passages uit het AIDA-rapport van december 2016 evenals naar het rapport van 9 februari 2017 van het Danish Refugee Council en het Swiss Refugee Council.

In het arrest nr. 195 817 van 28 november 2017 waarbij de Raad het beroep behandelt gericht op de versnelde behandeling van het schorsingsberoep gericht tegen de beslissing van 31 oktober 2017 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 *quater*), werd een ernstig middel weerhouden op grond van artikel 3 van het EVRM. De Raad is immers van oordeel dat de gemachtigde - gezien de specifieke elementen die verzoeker concreet heeft aangevoerd aangaande problemen met opvang, toegang tot een tolk, toegang tot juridische bijstand en toegang tot sociale bijstand en dit in het licht van de recente rapporten die zowel door verzoeker als door de gemachtigde worden gehanteerd – niet is overgegaan tot een zo grondig mogelijk onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM, dienaangaande niet afdoende heeft gemotiveerd en ook het zorgvuldigheidsbeginsel *prima facie* heeft geschonden.

De Raad heeft dienaangaande immers het volgende gesteld:

« A cet égard, le Conseil ne peut conclure que la situation actuelle du système d'accueil en Italie puisse être comparée à celle de la Grèce dans le cadre de l'affaire M.S.S./Belgique et Grèce. En effet, il ressort des informations versées au dossier par les parties, en particulier du récent rapport « AIDA – Asylum Information Database – National Country Report – Italy – Update 2016 » (ci-après : le rapport AIDA - Update 2016), que pour les raisons longuement exposées dans la décision attaquée, il n'est pas possible de conclure que le système d'accueil italien connaîtrait actuellement des déficiences à ce point structurelles que les demandeurs d'asile transférés dans ce pays y seraient systématiquement exposés à des traitements inhumains et dégradants prohibés par l'article 3 de la CEDH ou de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne.

Néanmoins, le Conseil observe que, si il n'est pas possible d'en déduire que tout demandeur d'asile transféré vers ce pays dans le cadre de l'application du Règlement Dublin III, y court un risque réel d'être exposé à une violation de ses droits fondamentaux, comme l'a encore également observé la Cour EDH elle-même, l'ensemble des sources objectives dont la partie défenderesse a fait usage lors de l'examen de la présente affaire font état de la situation sociale générale des demandeurs d'asile préoccupante en Italie, notamment en raison de l'afflux massif de migrants. Il ne peut donc être nié, au vu des informations versées au dossier, que dans certaines circonstances, des demandeurs d'asile peuvent être confrontés à de graves difficultés liées au système d'accueil italien.

Or, en l'espèce, le Conseil observe que la partie requérante, après avoir étayé de divers extraits de rapports son argumentation portant sur les difficultés quant à l'accueil des demandeurs d'asile, en ce compris ceux faisant l'objet d'un transfert dans le cadre du Règlement Dublin et en particulier ceux ayant quitté leur premier centre d'accueil comme le requérant, ainsi que sur les difficultés de ces derniers à obtenir des informations, rappelle que le requérant a été confronté à de telles difficultés et que c'est précisément ce qui l'a conduit à quitter l'Italie.

Le Conseil observe également que la partie défenderesse relève, dans l'acte attaqué, que la partie requérante a invoqué, dans un courrier daté du 7 juillet 2017, que le conseil du candidat « qu'en Italie, son client a changé de centre à trois reprises, qu'il n'a jamais eu accès à un interprète, jamais vu un avocat et n'a reçu aucune aide des assistants sociaux ; que le conseil du requérant ajoute que son client déplore de ne jamais avoir pu aller à l'école ainsi que les mauvaises conditions d'accueil notamment le manque de nourriture » (le Conseil souligne).

Quant à ce, force est de constater que la partie défenderesse, dans la décision contestée, a répondu comme suit : « Considérant que l'article 3 de la CEDH requiert que le requérant établisse la réalité du risque invoqué par des motifs sérieux et avérés, que ses allégations doivent être étayées par un commencement de preuve convaincant et qu'une simple possibilité de mauvais traitement n'entraîne pas en soi une infraction à l'article 3 de la CEDH (arrêt CCE 132.950 du 10/11 /2014) ;

Considérant que l'intéressé n'apporte ni preuve circonstanciée ni document pour appuyer ses déclarations de mauvaises conditions d'accueil ;

Considérant que la Cour Européenne des droits de l'Homme a considéré qu'une simple possibilité de mauvais traitement en raison d'une conjoncture instable dans un pays n'entraîne pas en soi une infraction à l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme (voir Cour Européenne des droits de l'Homme, 30/10/91, Vilvarajah et autres/Royaume-Uni, §111) ».

D'emblée, le Conseil déplore l'absence au dossier administratif du courrier du 7 juillet 2017 visé dans l'acte attaqué et dont la partie défenderesse résume ainsi la teneur, mais estime que, dans la mesure où la partie requérante a porté, en temps utile, à la connaissance de la partie défenderesse, les circonstances aux termes desquelles le requérant expose avoir quitté l'Italie et, en substance, fondant en partie ses craintes que le requérant soit exposé à un risque de traitements inhumains et dégradants contraires à l'article 3 de la CEDH, il appartenait à la partie défenderesse d'examiner ces éléments de manière minutieuse et d'y répondre de manière suffisante et adéquate.

In casu, dès lors que le requérant a vécu huit mois en Italie où il a demandé l'asile et dès lors qu'il a développé les difficultés auxquelles il dit avoir été concrètement confrontés, le Conseil estime *prima facie*, qu'en se limitant à renvoyer à la jurisprudence de la Cour selon laquelle une simple possibilité de mauvais traitement en raison d'une conjoncture instable dans un pays n'entraîne pas en soi une infraction à l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme, la partie défenderesse ne fait pas preuve de la minutie requise. Au vu des nombreuses informations sus évoquées, dont disposait la partie défenderesse et qui admettent explicitement que, dans certaines hypothèses, des demandeurs d'asile peuvent faire l'objet de telles difficultés, le Conseil estime, *prima facie*, que la partie défenderesse ne pouvait raisonnablement pas faire peser l'ensemble de la charge de la preuve sur le requérant et se contenter de motiver sa décision sur le seul constat que « l'intéressé n'apporte ni preuve circonstanciée ni document pour appuyer ses déclarations de mauvaises conditions d'accueil », lequel constat ne peut, au demeurant, être vérifié par le Conseil étant donné que, si la preuve de l'envoi d'un courriel du 7 juillet 2017 entre le conseil du requérant et la partie défenderesse figure bien au dossier administratif, le contenu de ce courriel est manquant.

Le Conseil estime que la motivation de la décision attaquée ne reflète pas un examen minutieux de la cause, à la lumière de l'article 3 de la CEDH, malgré la situation délicate et évolutive prévalant en Italie, laquelle nécessite que l'examen des dossiers dans lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III se fasse avec une grande prudence ; ce qui implique à tout le

moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet, rigoureux et de l'ensemble des informations portées à sa connaissance.

Partant, au terme de l'ensemble des développements faits supra, le Conseil juge que la partie défenderesse a, prima facie, ne s'est pas livrée à un examen aussi rigoureux que possible des éléments indiquant l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH et n'a pas motivé adéquatement sa décision à cet égard.

Le moyen, en ce qu'il est pris d'une violation de l'article 3 de la CEDH combiné à l'obligation de motivation formelle et à la violation des devoirs de minutie et de précaution est sérieux. »

Het thans bestreden bevel is klaarblijkelijk gericht op de uitvoering van de overdracht naar Italië, dermate dat moet aangenomen worden dat ook het *in casu* aangevoerde middel op grond van artikel 3 van het EVRM *prima facie* ernstig is.

Het tweede middel gestoeld op artikel 3 van het EVRM is *prima facie* ernstig.

In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat *in casu* het onderzoek van het beschermingsverzoek in het Frans plaats heeft zodat bijgevolg ook de daaropvolgende beslissingen tot verwijdering in het Frans moeten worden genomen, dermate dat de thans bestreden beslissing niet in het Nederlands mocht worden genomen.

Artikel 51/4, §1, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Het onderzoek van de in de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 bedoelde asielaanvraag geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.”

Het is niet betwist dat als taal van het onderzoek op grond van artikel 51/4, §2, van de Vreemdelingenwet, het Frans werd bepaald. Evenmin wordt in de huidige stand van het geding betwist dat het hierop volgende “Dublin-onderzoek”, waarbij wordt bepaald welke Europese lidstaat voor de asielaanvraag verantwoordelijk is, deel uitmaakt van het “onderzoek” bedoeld in artikel 51/4, §1, van de Vreemdelingenwet. Het is immers duidelijk dat de gemachtigde volgend op het indienen van een asielaanvraag bepaalt welke taal voor het onderzoek wordt gehanteerd en vervolgens in eerste instantie nagaat welke de verantwoordelijke lidstaat is. Bij dit onderzoek gelden de procedurele garanties die voor elk onderzoek van een asielaanvraag gelden, zoals blijkt uit overweging 12 van de Dublin III Verordening waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat de Asielprocedurerichtlijn 2013/32/EU ook van toepassing is tijdens het Dublinonderzoek. Het is in dit verband relevant vast te stellen dat verzoeker, met betrekking tot de redenen die zich verzetten tegen een eventuele overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, *in casu* Italië, werd gehoord met de bijstand van een tolk Peul-Frans en dat alle documenten in dit verband werden opgesteld in het Frans. Ook de beslissing van 31 oktober 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) werd in het Frans opgesteld.

Thans is dan ook slechts aan de orde of het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering moet worden beschouwd als een “*daaropvolgende beslissing tot verwijdering van het grondgebied*” zoals bedoeld in artikel 51/4, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

De Raad van State oordeelde in zijn arrest 236.991 van 10 januari 2017 dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, in de vorm van een “bijlage 13^{septies}” niet te beschouwen is als een “daaropvolgende” verwijderingsbeslissing in de zin van voormelde bepaling. Die zaak betrof echter een beschermingsverzoek van juni 2013 dat in België werd onderzocht en op 14 maart 2014 werd afgesloten met een arrest van de Raad. Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven op 6 januari 2014. Vervolgens diende de betrokkene nog een aanvraag in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat eveneens werd verworpen. Op 26 augustus 2015, meer dan jaar na de afgifte van het bevel van 6 januari 2014, werd de betrokkene, opnieuw aangetroffen op het grondgebied en werd hem een nieuw bevel om

het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13*septies*). De Raad van State heeft in die omstandigheden geoordeeld dat dit laatste bevel geen “daaropvolgende” verwijderingsbeslissing was, zoals bedoeld in artikel 51/4, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. De Raad van State legt er immers de nadruk op dat in dat geval de bijlage 13*septies* niet kon worden beschouwd als “*la suite proche*” in de etymologische betekenis van het woord en dat de behandeling van de asielaanvraag reeds een jaar eerder definitief werd afgesloten.

De concrete omstandigheden in de huidige zaak zijn evenwel geheel verschillend. Op 31 oktober 2017 werd ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen, waarbij Italië als verantwoordelijke lidstaat werd aangeduid. Op 20 november 2017 wordt verzoeker door de politie in het opvangcentrum van Arendonk opgehaald. Het administratief verslag van 20 november 2017 vermeldt: “*In opdracht van DVZ halen wij betrokkene uit in het asielcentrum te Arendonk, Grens 77. D.A. wil niet terugkeren naar het Dublinland Italië (Dublindossier).*” De gemachtigde neemt op dezelfde dag nog de bestreden verwijderingsbeslissing met vasthouding en terugleiding. Deze beslissing verwijst herhaaldelijk naar de bijlage 26*quater* van 31 oktober 2017 en vermeldt ook dat betrokkene verklaarde dat hij weigerde om terug te keren naar Italië voor de behandeling van zijn asielprocedure. In het administratief dossier bevinden zich de vluchtgegevens voor verzoekers repatriëring naar Venetië op 29 november 2017.

De Raad is van oordeel dat *prima facie* in die omstandigheden niet ernstig kan worden betwist dat het thans bestreden bevel een maatregel is die door de gemachtigde wordt afgegeven om de uitvoering te bewerkstelligen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*) die werd genomen op 31 oktober 2017. Aldus is het bestreden bevel een verwijderingsmaatregel die volgt op de eerste fase van het asielonderzoek en dient dit bevel te worden beschouwd als een “daaropvolgende” beslissing tot verwijdering zoals bedoeld in artikel 51/4, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Waar verweerder in de nota met opmerkingen opwerpt dat verzoeker in het asielcentrum te Arendonk werd opgehaald en dus in het Nederlandse taalgebied, zodat conform de Taalwet Bestuurszaken, het bestreden bevel in het Nederlands moest worden opgesteld, merkt de Raad op dat artikel 1, §1, 1°, van de Taalwet Bestuurszaken voorziet dat het taalgebruik kan worden geregeld door een andere wet. Hoger werd reeds uiteengezet waarom te dezen artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet van toepassing is, dat als *lex specialis* in een door de Taalwetten in Bestuurszaken toegestane afwijking voorziet. De opmerkingen van verweerder doen dan ook geen afbreuk aan hogerstaande vaststellingen.

Ook het derde middel is *prima facie* in de aangegeven mate ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Thans is een ernstig middel aangenomen op grond van artikel 3 van het EVRM, dat ligt besloten in artikel 15 van het EVRM. In een dergelijk geval wordt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel wettelijk vermoed.

Het moeilijk te herstellen nadeel wordt *prima facie* aangenomen.

Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bevolen van het bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. MAES